

最後のページをめくるまで

5 เรื่องสั้นดำดั่ง
สู่ความมืดในใจมนุษย์
ชวนลุ้นจนวางไม่ลง

จนกว่าจะถึงหน้าสุดท้าย

最後のページをめくるまで

จนกว่าจะถึงหน้าสุดท้าย

มีชัย วีระไวทยกุล

จนกว่าจะถึงหน้าสุดท้าย 最後のページをめくるまで

มีซึกิ ฮิโรมิ : เขียน

อากาศ รุจิโรโพบูลย์ : แปล

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-515-842-8

พิมพ์ครั้งแรก กันยายน 2563

SAIGO NO PAGE WO MEKURUMADE by Hiromi Mizuki

Copyright © Hiromi Mizuki 2019

All rights reserved.

Original Japanese edition published in 2019 by Futabasha Publishers Ltd., Tokyo

This Thai edition is published by arrangement with Futabasha Publishers Ltd., Tokyo

in care of Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

Thai language translation copyright © 2020 by Nation International Edutainment Public Company Limited

ข้อมูลทางบรรณารักษ์ของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

มีซึกิ, ฮิโรมิ.

จนกว่าจะถึงหน้าสุดท้าย.-- กรุงเทพฯ : เนชั่น อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์, 2563.

264 หน้า.

1. เรื่องสั้นญี่ปุ่น -- รวมเรื่อง. I. อากาศ รุจิโรโพบูลย์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.6301

ISBN 978-616-515-842-8

เจ้าของผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์

บริษัท เนชั่น อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

ประธานกรรมการและประธานเจ้าหน้าที่บริหาร พนา จันทรวินิจน์
กรรมการและประธานเจ้าหน้าที่สายงานการเงิน วรพจน์ จรรย์โกมล

ผู้อำนวยการกองบรรณาธิการ รุ่งกานต์ ธนาโอฬาร

บรรณาธิการ ภัทริยา จินตไพจิตร

บรรณาธิการเล่ม มธุรส เพ็ญศรี

ปก วรเทพ เสริมระพีตมกุล

รูปเล่ม นวรัตน์ เนื่องสม

ผู้จัดการฝ่ายขายและการตลาด ณัฐชานันท์ เจริญภัทรเกียรติ

ฝ่ายขายและการตลาด จารุวรรณ นาคบำรุง สุภาพร แซ่ลือ ชญานุศภัคค์ กันทอน ลภัสรดา สารไทย ภาคภูมิ ยินดี

สำนักงาน อาคารเล่าเป้งวัน 1 ชั้นที่ 24 เลขที่ 333 ซอยเฉยพ่วง ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจอมพล เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2091-5900 โทรสาร 0-2091-5928 www.nejavu.com, www.facebook.com/nejavu,
www.facebook.com/NationBooksFanPageพิมพ์ที่ บริษัท ไอดี ออล ดิจิตอล พรินท์ จำกัด 52 ซอยเอกชัย 69 แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร 10150
โทรศัพท์: 02-899-5429-35

ราคา 285 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 โดย บริษัท เนชั่น อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

ส่วนออกเสียงแบบส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจับผิด ถ่ายทอด ไปว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการ ทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใดโดยไม่ได้รับอนุญาต

หากพบหนังสือมีปัญหาน้ำกัด หน้าล้น หน้าขาว หรือหน้าหาย สามารถขอเปลี่ยนแปลงใหม่ได้จากเจ้าหน้าที่หน้าซื้อ หรือติดต่อสำนักพิมพ์ โทรศัพท์ 0-2091-5900

คำนำสำนักพิมพ์

คำแนะนำ : อย่าพลิกไปอ่านตอนจบก่อน

เรื่องสั้นทั้งห้าเรื่องที่ชวนให้นักอ่านค่อยๆ พลิกอ่านไปที่ละหน้า เพื่อหาคำตอบของแต่ละเรื่องว่า

ถ้าถูกเรียกว่า “สาวสะตวกไข่” แล้วจะเกิดอะไรขึ้น...

“เมื่อกลายเป็นกระดูก” ไปแล้ว จะเอาตัวรอดไปได้หรือไม่...

“สังเวทย์แค่สักคน” แล้ว เรื่องจะจบลงอย่างสวยงามจริงหรือไม่...

“ควบคุมไม่ดี” นั้นหมายถึงใครกัน....

“ให้พระเจ้าแก้แค้น” ควรเป็นคำพูดของใคร

นอกจากจะได้คำตอบแล้ว ยังอาจได้เข้าไปค้นหาในจิตใจของ มนุษย์ที่ไม่อาจจะเชื่ออะไรได้ด้วยการมองแต่เพียงภายนอกอย่างเดียว ด้วย

เนชั่นบุ๊กส์

สารบัญ

01

สาว
สะดวง
ใช้

.....
7

02

เมื่อ
กลายเป็น
กระดุก

.....
49

03

สังเวย
แค้น
สักคน

.....
99

04

ควบคุม
ไม่ดี

.....
157

05

ให้
พระเจ้า
แก้แค้น

.....
215

01

ສາວ
ສະດວກ
ໃຊ້

เคยมีคนเรียกฉันว่า “สาวสะตอกใช้” มีดสะตอกใช้คือมีดที่
ทันสมัย ดูแล่ง่าย ร้านสะตอกซื้อคือร้านที่อยู่ใกล้และขายสินค้าครบครัน

แล้วฉันล่ะเป็นแบบไหน

ฉันคิดพลางลับมีดครั้งแรกในรอบเดือน มีดที่ออกไปหมดเพราะฉัน
มัวแต่ยุ่งออกไปทำงานทุกวัน

แซ่หินลับมีดไว้ให้อิ่มน้ำ จากนั้นถูใบมีดกับหิน เอียงเป็นมุม
ประมาณ 15 องศา ทำตามที่พ่อแม่เคยทำสมัยเด็กๆ ฉันชอบทำอาหาร
จึงทำงานเป็นนั้ย เสียงใบมีดถูกับหินดังแซ่ก แซ่ก ในที่สุดก็มีน้ำสีดำ
เหนียวเหนียวซึมออกมาจากหิน น้ำนี้จะทิ้งไม่ได้ ฉันทนน้ำลงบนใบมีด
แล้วยับบใบมีดไปมาซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนใบมีดค่อยๆ คมขึ้น

วันนี้ฉันเข้ากะบ่าย ต้องไปทำงานตั้งแต่เที่ยงถึงสามทุ่ม
โฮมเซ็นเตอร์ซึ่งโฆษณาว่าเปิดตลอดปีไม่มีหยุด มีแม่บ้านมาทำงาน
พาร์ตไทม์กันซะเยอะ ช่วงสิ้นปีจึงหาคนลงกะไม่ได้ ฉันโสดและ
ไม่ได้เป็นนักเรียน ใช้เวลาได้อิสระ จึงไม่แคล้วโดนยึดกะโหดๆ ให้
โดนจับเข้ากะแทนกะทันหันยังมี วันนี้ก็โดนขอให้เข้าเต็มวันเช่นกัน
ไม่ใช่เข้าแทนกะเช้า แต่ต้องทำงานตั้งแต่เข้ายันปิดร้าน พอฉันปฏิเสธ
ไปว่าช่วงเข้ามีธุระหัวหน้าก็นิวหน้าใส ทำทางว่าเขาผู้ขึ้นชอบการดูหนัง

คงจะเครียดสะสมในช่วงนี้เพราะโดนแย่งเวลางานอดิเรก แต่เขาก็เป็นคนประเภทที่จะยิ้มอย่างมีเลศนัยแล้วพูดเชิงหาพวกว่า “เป็นโสด ไม่มีแฟน ก็ต้องทำงานได้สิ”

คนที่ทำให้เป็นแบบนี้คือฉันเอง ไม่กี่เดือนก่อน ช่วงวันหยุดโอบัง บริษัทเก่าล้มละลาย และฉันก็เพิ่งเริ่มทำงานพาร์ทไทม์ใหม่ๆ ฉันอยากประจบหัวหน้าเลยยิ้มรับกะโหดๆ ด้วยความเต็มใจ จนผ่านไปสักพัก น้องนักเรียนที่มาทำพาร์ทไทม์ก็เล่าให้ฟังว่าหัวหน้ายื่นนินทากับพวกผู้ชายในที่สูบบุหรี่หลังร้าน บอกว่าฉันเป็น “เด็กสะดวกใช้” คนหนึ่งตอบว่า “อายุยี่สิบแปดแล้ว เรียกเด็กไม่เหมาะะมังครับ” “เรียกเจตีกว่า” พูดจบก็หัวเราะเอิ๊กอ๊าก น้องนักเรียนแนะนำว่า “พี่นางาโอะต้องปกป้องตัวเอง อย่าให้เขาดูถูกได้นะครับ” แล้วก็ชิงลาออกไปก่อนเข้าเดือนธันวาคมก็รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ฉันไม่มีงานอื่นทำ พอมีคนมาไหว้ขอร้องให้ช่วยเข้างานแทนเพราะลูกเป็นไข้ก็รู้สึกผิดที่จะปฏิเสธ มาทำแทนให้เสียอย่างนั้น ฉันเลือกจะปล่อยเรื่องราวให้ผ่านไปมากกว่าตีโพยตีพาย ปัจจุบันจึงยังเป็นสาวสะดวกใช้เช่นเคย หัวหน้าก็ตามตอแยไม่เว้นแต่ละวัน

แช่ก แช่ก ความคับแค้นใจผุดขึ้นมา หยาบกระด้าง คำทะเลาะเหมือนน้ำหินลับมีด ฉันแผลอกริ่งนี้ที่กอดมีอยู่โดยไม่รู้ตัว ทั้งที่จริงแค่ดูใบมีดอย่างเดียวก็พอ ไม่ต้องออกแรงเพราะมันจะทำให้มุมมองเปลี่ยนแปลง ฉันตรวจดูใบมีดแล้วถอนหายใจ ต้องเริ่มลับใหม่อีกรอบ

ฉันบอกหัวหน้าว่าตอนเข้ามีธุระเพราะไม่อยากทำตัวว่าขี้เงินไปแต่จริงๆ ก็แค่รอรับพัสดุ ฉันไม่มีนัดเดทกับใครมาห้าปีแล้วอย่างนี้

หัวหน้าอ่านออกนั่นแหละ

เสียงออดดั่ง

“สวัสดิ์ค่ะ”

ฉันเปิดประตูโดยอัตโนมัติเพราะนี่ถือว่าเป็นพัสดุที่รออยู่ อะพาร์ตเมนต์ที่ฉันอยู่เป็นตึกโครงเหล็กเก่าๆ ไม่มีระบบลิฟต์อัตโนมัติตรงทางเข้าแขกบุกขึ้นมาถึงหน้าประตูห้องได้เลย อินเทอร์เน็ตก็เสียอยู่

ประตูถูกดึงออกไปอีกฝั่งอย่างแรงทันทีที่แง้มเปิด ฉันตกใจรีบดึงประตูปิดแต่อีกฝ่ายสอดเท้าเข้ามาขวางประตูไว้

พูดอะไรไม่ออก

“เดี๋ยวๆ ฮัลโล่ ฉันเอง โทโมยะไง”

ร่างกายหายเกร็งแวบหนึ่งเมื่อได้ยินเสียง เพราะโล่งใจว่าไม่มีอันตราย แต่พอสงบจิตสงบใจก็คิดว่าคนนี้น่าจะไว้ใจไม่ได้อยู่ดี

ลีซาระ โทโมยะ เพื่อนร่วมรุ่นมัธยมวิทยาลัยและแฟนเก่า

ตามคาด โทโมยะเดินตัวปลิวเข้ามาในห้อง ก้าวเท้าไปถอดรองเท้า อะพาร์ตเมนต์ฉันมีเพียงห้องครัว ห้องนอนและห้องน้ำ เมื่อเข้าประตูมาด้านหน้าจะเป็นผนัง อีกฟากของผนังเป็นห้องน้ำ หากเรียงตามลำดับจะได้เป็นทางเข้า ห้องน้ำ ห้องซักล้างซึ่งแบ่งบริเวณเป็นห้องอาบน้ำ และห้องครัวซึ่งอยู่ติดกัน โทโมยะเดินหลีกฉันซึ่งยืนหันหลังให้ผนังตรงทางเข้า ก้าวฉับๆ ตรงไปที่ครัว ตั้งแต่เลิกกันเขาไม่เคยมาห้องฉัน แม้แต่ครั้งเดียวแต่กลับยังจำแปลนห้องได้

“ทำข้าวอะไรอยู่หรือ ฉันกำลังหิวเลย”

โทโมยะเดินไปที่อ่างล้างจานต่อ

“อะไรเนี่ย อยู่ๆ ก็มาหาแล้วบอกว่าหิว”

“เห็นลับมิดไฉนนี่นา ฮัตลึก็ยิ่งจริงจังกกับการทำอาหารไม่เปลี่ยนแปลงนะ”

เขากวาดสายตาอย่างรวดเร็วจากเตาแก๊สไปอ่างล้างจานและตู้เย็น หันไปมองเคาน์เตอร์ทำอาหารด้านหลัง ไล่ไปยันโต๊ะตัวเล็กซึ่งใช้เป็นโต๊ะกินข้าว

แม้จะหิว โทโมยะก็ไม่เปิดตู้เย็น แต่กลับหยิบมิดในอ่างล้างจานขึ้นมา

“มิดอะไรเนี่ย เรียวยาวเหมือนดาบเลย สูดยอด ใช้ฟันคนยังได้มั้งเนี่ย”

โทโมยะทำท่าพินมิด โครงหน้าเขาได้รูปเหมือนนายแบบไม่กี่นักแสดง คงกำลังคิดละสิว่าตัวเองหล่อมาก ฉันทระอาใจ เขาต่างหากที่ไม่ได้เปลี่ยนไปเลย

“มิดแล่ปลาอะ เอาไว้หั่นซาซิมิ ฉันทว่าเธอเหมือนใจรมากกว่านักบวชนะ วางเถอะ มันอันตราย”

ฉันทวางมิดออกนอกระสงค์ มิดปังตอและมิดแล่ปลาไว้ตรงอ่างล้างจาน มิดแล่ปลามีใบมิดยาวและบาง เล่มที่ฉันทมียาวเกือบสามสิบเซนติเมตรก็จริง แต่มันก็ไม่ใช่ดาบสั้น

“มีซาซิมิหรือ ดีจัง จะว่าไปเธอเคยทำให้ฉันทกินตอนปีใหม่ก่อนเรียนจบนี่ ปลาตัวใหญ่มาก ไข่ปลามูริริเปล่านะ เธอแล่บางๆ เอามาทำซาซิมิ ฆาบุญาบุญ แล้วก็ย่างเตาถ่านให้ฉันทกินไง”

หกปีก่อน ฉันทไม่ได้กลับบ้านช่วงปีใหม่ที่บ้านเลยส่งปลามูริ

ที่จับได้ตอนหน้าหนาวมาให้ทั้งตัว บ้านพ่อแม่ฉันอยู่ใกล้ท่าเรือประมง ปลาหลายชื่ออย่างปลาบุริ¹ จึงขาดไม่ได้ในช่วงเวลาแห่งการเฉลิมฉลอง ตอนทำอาหารเลี้ยงปีใหม่อีกก็เอาปลาบุริมาอย่างซอสเทรียกิกินกัน ปกติ พ่อจะรับหน้าที่แล่ปลาตอนสิ้นปี แต่ฉันเองก็เรียนรู้วิธีมาเหมือนกัน มีดแล่ปลาที่โทโมยะถืออยู่เอาไว้มันชิ้นตอนสุดท้าย หากใช้ใบมีด ทั่วไป ตั้งแต่ด้ามจนถึงปลายแล่เนื้อ จะทำให้เนื้อไม่เสียรูป เนื้อซาซิมิ จะตั้งมุมสวยและรสชาติอร่อยผิดกับซาซิมิทั่วไป ไม่ใช่มีดที่จะเอามา เหยี่ยงเล่นขำๆ เลย

“โอ๊ย เจ็บ อะไรเนี่ย จับนิดเดียวก็บาดละ”

โทโมยะปล่อยมีดร่วงลงพื้น อุตุส่าห์กลับไว้ ทำแบบนี้มีดก็เสียคม หมดสิ ต้องลับใหม่อีกแล้ว

“มีดมันก็ต้องบาดได้สิ ถอยไป มีดนี้คนใช้ไม่เป็นไม่ควรจับ”

ฉันใช้กันเบียดโทโมยะเข้าไปยืนหน้าอ่างล้างจาน แล้วเก็บมีด ทุกเล่มเข้าที่เก็บมีดตรงด้านหลังประตูตู้ได้อย่าง

“มีธุระอะไร ฉันต้องไปทำงานแล้ว”

โทโมยะไม่ต้องไปทำงานหรือไง เมื่อวานสถานที่เราชการและบริษัท ส่วนใหญ่เริ่มหยุดงานกันแล้ว แต่โทโมยะทำงานธนาคารจึงน่าจะต้อง ทำงานถึงวันก่อนวันสิ้นปี ซึ่งก็คือพรุ่งนี้

ฉันสงสัยแต่ไม่ได้ถามออกไป เดี่ยวต้องคุยกันยืดยาว

“อย่าพูดอย่างนั้นซี มาคุยรำลึกความหลังกันเถอะ ซาบุปลาบุริ

¹ ปลาบุริ ชื่อเรียกจะเปลี่ยนไปตามขนาด 20 ซม. เรียกว่ากาชิ, 40 ซม. เรียกอินาดะ, 60 ซม. เรียกวาราสะ, 80 ซม. เรียกบุริ นอกจากนี้แต่ละภูมิภาคยังมีชื่อเรียกไม่เหมือนกันด้วย

ตอนนั้นร่อยมากเลยเนอะ ช่วงนั้นเพื่อน ๆ ในกลุ่มสัมมนาทางาน
ประจำได้แล้ว เลยตัดสินใจทำงานพาร์ทไทม์หาเงิน ไม่กลับบ้าน
กลับห้องที่ต่างจังหวัดกันหมด แต่เพราะมีฮัตสึกิ ทุกคนเลยได้ลิ้มรส
บรรยากาศสมเป็นช่วงปีใหม่น้อย เธอเนอะเหมือนเป็นนางฟ้าเลย อ้อ
มีพลาสติกหุ้ม”

โทโมยะเลียนิ้ว เปิดตู้เย็น เอาถ้วยสตูว์ซึ่งฉ้นคลุมพลาสติกไว้
ก็จะอุ่นกินทีหลังไปใส่ไมโครเวฟ แล้วเดินเข้าไปในห้องนอน ถึงจะ
เรียกว่าห้องนอนก็มีแค่ทีวี ตู้ลิ้นชักซึ่งใช้แทนโต๊ะวางทีวี เตียง โต๊ะเตี้ย
เป็นห้องพักสำหรับหนึ่งคนที่หาได้ทั่วไป โทโมยะทำท่าจะถือวิสาสะ
เปิดลิ้นชักตู้ลิ้นชัก ฉ้นจึงรีบวิ่งไล่ตามไปหยิบกล่องปฐมพยาบาลออกมา
จากตู้เสื้อผ้าก่อน

“เฮ้ ฉ้นให้ของขวัญ”

โทโมยะหยิบต้นคริสต์มาส² สีแดงออกมาจากถุงพลาสติกสีขาว
ที่ถือคู่กับกระเป๋าอื่นให้ ต้นใหญ่ประมาณสองฝ่ามือ ใบสีแดงสด

“เห็นที่ร้านดอกไม้เลยนึกถึงฮัตสึกิขึ้นมา ฉ้นว่าเธอดูเหมาะกับ
ดอกไม้ที่มีใบสวย ๆ แบบนี้ดี”

“พันคริสต์มาสไปแล้วเพิ่งจะมาให้ต้นคริสต์มาสเนี่ยนะ มันแค่
ลดราคาอยู่ใช่ไหมล่ะ”

“พูดอะไรใจร้ายจัง ต้นคริสต์มาสไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย”

โทโมยะผูกรอยยิ้มอันคุ้นตา กลางใบหน้ายิ้มแย้มมีตาโตสองชั้น

² หรือต้นพอยน์เซตเทีย (Poinsetto)

ทางตามีรอยย่นคู่อ่อนโยน รวากับจะบอกว่าตอนนี้ฉันก็ยังคิดถึงเธอ
อยู่...

ไม่มีใครเวฟส่งเสียงเตือนว่าอุ่นเสร็จแล้ว ฉันกลับมาได้สติ
เกือบไปๆ เราจะโดนหลอกไม่ได้ โทโมยะใช้ลูกไม้นี้ประจำ
“ไปหยิบให้หน่อย”

“ทำไมฉันต้องไปด้วย”

ฉันมองอย่างเขินเขี้ยว โทโมยะจึงเดินไปหยิบเองพร้อมหยิบช้อน
กลับมาด้วย เขาวางถ้วยสตูว์ท่าทางหนักลงบนโต๊ะเตี้ยตั้งตึงแล้วนั่งลง
“อืม อร่อย ข้าวฝีมือฮัตสึก็อร่อยสุดละ”

“ถ้าไม่มีธุระอะไรก็กลับไปเถอะ ลืมแล้วหรือ เธอออกไปจับ
เพื่อนฉันตอนปาร์ตี้ปีที่เธอพูดถึงเมื่อไหร่ล่ะ วันนั้นเป็นวันแรกสินะ
หลังจากนั้นฉันก็โดนสวมเขาอยู่เกือบปี”

“ไม่ใช่สักหน่อย ฉันแค่ช่วยปฐมพยาบาลคานะเอง ใครจะไปนึกว่า
จะมีคนเห็นปลาแล้วเป็นลมด้วย”

ฉันคบกับโทโมยะตั้งแต่ปี 4 จนถึงช่วงสิ้นปีหลังเรียนจบ ฉันภูมิใจ
ที่มีแฟนหน้าตาดี แต่ก็ต้องแลกกับการมีคู่แข่งมากมาย เขาแอบนอกใจ
ฉันหลายครั้งและย้ายกลบเกลื่อนทุกครั้ง 我不知道ว่าตอนนอกใจครั้งสุดท้าย
เขาต้นคิดจริงจังขึ้นมาหรือคานะไม่ยอมมตัดใจ ฉันเลยต้องเสียทั้งเพื่อน
และคนรักไปพร้อมกัน

“แล้วคานะล่ะ”

“ปานนี้ยังกินได้แต่ปลาหั่นชิ้นอยู่เลย จำได้มั๊ย คานะเคยเล่าว่า
สมัยเด็กๆ คุณตาพาไปร้านอาหารหรรษาหนึ่ง คานะกลัวหัวปลากะพง

เลยเอาผักประดับมาปิดไว้ แต่จังหวะที่ผักกล่นดันไปสบตากับปลาเข้าพอดี จากนั้นมาคานะก็กลัวปลาที่มีหัวกับหางไปเลย”

จำได้ดี ฉันยังนึกว่าคานะพูดเล่นอยู่เลย นึกว่าลูกคุณหนูอย่างคานะแค่พูดโอเวอร์ จนกระทั่งวันนั้น คานะเห็นฉันแล่ปลาบุรีแล้วเกิดอาการแพนิค ฉันจึงรู้ว่ามันไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ โทโมยะใช้คำพูดให้เบาว่าเป็นลม แต่พอคานะมองตาปลาเธอก็กรี๊ดร้องเสียงหลง วิ่งวิ่งไปทั่วห้อง ขว้างทุกอย่างที่ขวางหน้าแล้วหมดสติไป ห้องพินาศแถมเสียงดังจนคนข้างห้องต้องมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น

“ฉันหมายถึงเธอทิ้งคานะไว้แล้วมาทำอะไรที่นี่ คงไม่ได้จะมากินสตูว์หรือกิมมัย”

“อืม อร่อยมากเลย กินจนหมดหอยดสุดท้าย รสชาติช่างตราตรึงจิตใจ ขอขอบคุณครับ”

“ตอบคำถามมาซี”

“เลิกกันแล้ว”

“...หา”

“ฉันเลยมาหาฮัตสึกิไง ฉันยังลืมหัตสึกิไม่ได้ ไม่มีเหตุผลอื่นหรือ”
โทโมยะหรี่ตาลงอย่างอ่อนโยน มองหน้าฉันนิ่ง ...เลิกกันแล้ว จริง ๆ เหรอ

“อยากได้น้ำจิ้ม ลีนพองนะ”

ฉันกลัวว่าถ้าปล่อยให้เขาจ้องต่อจะเปลอลืมตัว จึงเดินมาที่ครัว เปิดน้ำเสียงดังซู่ซ่าแล้วเหม่อมองสายน้ำ น้ำ ฉันก็ทิวน้ำเหมือนกัน

ฉันดื่มไปอีกหนึ่งก่อนจะถือแก้วกลับไปหาโทโมยะ เขานั่งยัดหลัง

ตรงผิดปกติ

“โทโมยะ?”

“ขอบคุณนะ ขอโทษที อยู่ๆ ก็มา เธอต้องไปทำงานใช่ไหม
ไว้คราวหน้าค่อยหาเวลาเจอกันสบายๆ เอะ... เดี่ยวฉันเลี้ยงเอง”

โทโมยะกอดกระเป๋าที่เอามา ตั้งท่าจะลุกขึ้น

รู้สึกอะใจเลยรีบกวาดตามองรอบตัว เห็นกระเป๋าตัวเองที่วางทิ้ง
ไว้ข้างเตียง วางราบอยู่กับพื้น

ฉันผลักโทโมยะ เขาเสียหลักเข้าทรุดลงที่เดิมแต่ยังไม่ยอม
ปล่อยมือจากกระเป๋าตัวเอง

ฉันฉวยโอกาสนี้แย่งกระเป๋ามาจากเขา ค่ะ... เทพของข้างในออกมา
ก่อนจะโดนแย่งคืนไปได้ สิ่งที่ร่วงออกมาคือกระเป๋าสตางค์ของฉัน
มีบัตรเอทีเอ็มด้วย บัตรนี้เป็นของบัญชีที่โทโมยะเคยขอให้ช่วยเปิด
ทำยอดตอนเขาเพิ่งเข้าทำงานธนาคารใหม่ๆ... แย่ละ ไม่ได้เปลี่ยน
รหัสบัตร รหัสนี้โทโมยะรู้ซะด้วย

“ทำอะไร?”

“ปะ เปล่า แค่อยากขอยืมนิดหน่อย”

“ยืมเหรอ โทโมยะทำงานธนาคาร จะมาขอยืมจากฉันที่ทำงาน
พาร์ทไทม์โฮมเซ็นเตอร์จ๋าๆ เนี่ยนะ”

“โฮมเซ็นเตอร์อะไร ฮัตสึกิได้งานที่บริษัทผลิตอะไรสักอย่างไม่ใช่
เหรอ”

“ล้มละลายไปแล้ว”

“ฮะ... จริงเหรอ แย่เลยสิ แล้วเธอทำงานอยู่โฮมเซ็นเตอร์

ที่ไหนล่ะ”

โทโมยะทำท่าตกใจเกินเหตุ

“ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่อง เธอมาบ้านฉันเพื่อจะมาขโมยของจริงๆ
เหรอ”

“...ฉันต้องใช้เงิน ชักหน้าไม่ถึงหลัง”

“ฉันก็ต้องใช้เหมือนกัน พาร์ตไทม์ยังได้เงินน้อยอยู่ แค่เอาตัวรอด
ได้ไปวัน ๆ เอง ไม่เหลือพอให้ใครยืมหรอก ถ้ามีปัญหาเรื่องเงินก็บอก
คานะสิ คานะเขารวยไม่ใช่เหรอ”

“ก็บอกแล้วไงว่าเลิกกันแล้ว คนที่ฉันพึ่งได้มีแค่ฮัตสึคินี่แหละ
นะ ฮัตสึคิ ...ฮัตสึคิ”

โทโมยะคว้าแขนฉันดึงเข้าไปกอด

“อย่า โทโมยะ ปล่อย”

ริมฝีปากถูกประกบ ลิ้นสอดเข้ามา นิ้วไล่จากต้นคอลงไปกลาง
แผ่นหลัง เขาเคยใช้วิธีนี้กลบเกลื่อนเรื่องนอกใจหากรอยยิ้มอัน
แสนภาคภูมิใจใช้ไม่ได้ผล พลังกระชับว่าคนที่ฉันรักจริงๆ คือฮัตสึคิ
ต่างหาก

รสหวานอมเปรี้ยวดันขึ้นมาด้านในจมูก ความทรงจำย้อนกลับ
คืนมา ฉันรู้ว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นต่อจากนี้ ตัวเองจะยกโทษให้
โทโมยะนะสิ

ไม่ได้ ต้องหยุดไว้แค่นี้ ถึงเลิกกับคานะแล้วโทโมยะก็จะทำผิด
ซ้ำแบบเดิมอยู่ดี ฉันขีดแล้วไม่ใช่เหรอ ...เมื่อกี้เขาหยิบมิดขึ้นมาเล่น
พยายามจะดันลิ้นชัก พยายามทำให้ฉันออกไปนอกห้องนอนเพื่ออะไร

แซ่ก แซ่ก น้ำหินลับมีดสีดำผุดขึ้นมาในใจ
สาวสะตวงใช้ โทโมยะก็เห็นฉันเป็นแบบนั้นอีกคนสินะ
ฉันยึดแขนขวาจนสุด มีอชนกับของแข็งบางอย่างบนโต๊ะเตี้ย
ปลายนิ้วลื่น ถ้วยสตูว์นั่นเอง
ฉันจับถ้วยไว้มันแล้วฟาดโทโมยะ

งานกะปายเริ่มตั้งแต่เที่ยงถึงสามทุ่ม ถึงแม้จะเล็กน้อยแต่ก็มีเวลา
พักให้ ฉันตัดสินใจถอดเครื่องแบบโฮมเซ็นเตอร์ออกแล้วใช้เวลาสั้นๆ
นั้นเลือกซื้อของ

“คุณนางาโอะ นั้นมีดแล่ปลาไข่ม้อย จะเอาไปทำอะไรหรอ”

หัวหน้ายืนฝ้าแคชเชียร์อยู่

“...ก็เอาไปแล่ปลานะสิคะ อันที่บ้านฉันสนิทหมดแล้ว”

“เธอแ่เป็นด้วยหรอ เก่งจัง แม่ฉันยังต้องให้พนักงานที่ซูเปอร์
แล่ให้เลย”

หัวหน้าอายุประมาณสามสิบปลายๆ คุณแม่ก็น่าจะอายุประมาณ
หกสิบแล้ว เท่าที่เห็นจากแม่บ้านที่มาทำพาร์ตไทม์ที่นี่ คนในเมืองใหญ่
น่าจะทำแบบนี้กันหมด

“บ้านเกิดฉันอยู่ใกล้ท่าเรือประมง แล่ปลากันเองเป็นปกติอยู่
แล้วค่ะ”

ฉันตั้งใจจะรีบกลับไปออฟฟิศซึ่งวางเครื่องแบบทิ้งไว้ แต่พนักงาน
แคชเชียร์อีกคนเพิ่งพักเสร็จและเข้ามาเปลี่ยนกะพอดี หัวหน้าจึงเดิน
ออกมาจากแคชเชียร์ด้วย

“ช่วงปีใหม่ ถ้าดูข่าวประมุขปลารอบแรกของปี จะเห็นร้านซูชิมา
แย่งกันประมุขทูน่าไข่ม้วนละ แบบนั้นเธอแเล่ได้รีเปล่า”

“ทูน่าเธอคะ ใหญ่ไปค่ะ”

“มันแเล่ไม่เหมือนกันเธอ”

“ถ้าพื้นฐานก็เหมือนกันค่ะ”

ฉันเอามือที่ซื้อมาใส่ลงไปในถุงผ้าแล้วหันหลังออกเดินพยายาม
จบบทสนทนา แต่ปรากฏว่าหัวหน้าเดินตามมาด้วย

“เขาแเล่กันยังไงเธอ”

“ยังไงเธอคะ... ก่อนอื่นก็ตัดหัว คั่วเครื่องในออก แล้วก็เจียน
แบ่งเป็นสามส่วนแเค่นั้นเอง”

“แบ่งเป็นสามส่วนคือแบ่งยังไง”

“เสียบมีดเข้าไปประหว่งเนื้อกับก้างแล้วปาดออกคะ จะได้เป็น
สามส่วนคือเนื้อ ก้าง แล้วยังเนื้อ”

“ส่วนเนื้อคือส่วนที่เขาเอามาทำซาซิมิไข่ม้วน”

“คะ แต่ต้องเอามาหันเพิ่มต่ออีกหน่อย”

วันนี้มันอะไรกัน มีแต่คนถามเรื่องซาซิมิ ซาซิมิ น่ารำคาญ

“แล้วแเล่คนได้มั๊ย”

“คะ?”

ฉันถึงกับต้องหันหน้ากลับมาเมื่อได้ยินคำถามของหัวหน้า

“เฮ้ยๆ ไม่ต้องทำหน้าที่เรี่ยสอยอย่างนั้น ฉันแค่นึกถึงฉากในหนัง
สยองขวัญเอง”

หัวหน้าปรายตาไปยังมุมอุปกรณ์ตกแต่งตู้ปลาด้านหน้าออฟฟิศ

หนังสือที่หัวหน้าชอบดูคือแนวสยองขวัญเองรี

“ไม่เคยแล้ว เลยไม่รู้ค่ะ”

“โอ๊ย แค่อ่านเล่นๆ”

“ฉันเกลียดหนังสือสยองขวัญค่ะ”

ฉันเร่งฝีเท้า

ใช้เวลาจัดชั้นวางของและเตรียมสินค้าสำหรับพรุ่งนี้นานเกินคาดกว่าจะกลับมาถึงห้องก็ปาเข้าไปห้าทุ่มแล้ว พรุ่งนี้ต้องเข้ากะเช้าต่อแต่ยังงี้ก็ต้องจัดการให้เสร็จภายในคืนนี้

ฉันหยิบมิดแล่ปลาที่เพิ่งซื้อออกมา คงไม่จำเป็นต้องลับใหม่ แต่ก็เห็นว่าใส่ถาดแล้วเอาหินลับมีดแช่ไว้ เผื่อใบมีดเกิดที่่อขึ้นมากลางคัน

ฉันเข้าไปในห้องซักล้าง ถอดถุงน่องแล้วเปิดประตูพับห้องอาบน้ำ ตั้งท่าจะก้าวเข้าไป ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่ายังเตรียมตัวไม่พร้อมจึงกลับไปที่ครัวอีกรอบ หยิบก้อนกระดาษหนังสือพิมพ์ในกล่องพัสดุซึ่งใช้แทนวัสดุกันกระแทกออกมาคลี่ พับกล่องพัสดุเก็บแล้วหยิบกระดาษหนังสือพิมพ์กับถุงพลาสติกทั้งหมดที่เก็บไว้เข้าไปในห้องอาบน้ำ เศษดินหล่นออกมาจากถุงใบหนึ่ง คงเป็นถุงที่โทมียะใช้ใส่ต้นคริสต์มาสมา ฉันเดาละลืนอย่างลึมตัว

จะเริ่มละนะ ฉันม้วนแขนเสื้อขึ้น

มีเสียงออดดัง

ฉันกะจะไม่สนใจ ดึกปานนี้แล้ว แกล้งทำเป็นไม่อยู่ก็ได้

แต่เสียงออดก็ดังอย่างต่อเนื่องเป็นครั้งที่สองและครั้งที่สาม

หน้าต่างห้องครัวอยู่ติดกับทางเดินหน้าห้อง คงเห็นไฟติดอยู่เลย
มาหาละมั้ง คนในอะพาร์ตเมนต์รีเปล่านะ

เสียงออดดั่งไม่หยุดเสียที ชินยังดังต่อห้องข้างๆ คงได้ด่าว่า
หนวกหูแน่ ฉันทออกจากห้องอาบน้ำอย่างไม่มีทางเลือก

มีผู้หญิงยืนอยู่อีกฟากของตาแมว ก็มอมมือถือในมืออยู่ ผมมำบัง
มองไม่เห็นหน้า ใส่เสื้อโค้ตสีชาวดูดีมีชาติตระกูล ฉันทเปิดประตูเพราะ
ดูไม่น่าสงสัยอะไร คราวนี้ไม่ลืมคล้องโซ่ไว้ด้วย

“ไม่ได้เจตตั้งนาน! สบายดีมั๊ย”

คานะส่งยิ้มให้จากประตูที่แง้มอยู่ เธอเป็นเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัย
และเป็นคนที่แย่งโทโมยะไป

ฉันทปิดประตูทันที

“เดี๋ยวนะ ออย่าเพิ่งปิดสิ”

ดูทำอีกฝ่ายจะจับลูกบิดประตูอีกฝั่งไว้ คิกชักเย่อเริ่มต้นขึ้น

“เธอมีธุระอะไร”

“เรื่องนี้เราคุยกันหน้าประตูไม่ได้หรอก เปิดเถอะ ขอเข้าหน่อยน้า!”

เสียงคานะดังก้องไปทั่วทางเดินอะพาร์ตเมนต์

โธ้ย จะบ้าตาย

“...ถ้าไม่ปิดก่อนฉันทก็ถอดตัวล็อกไม่ได้สิ”

“ต้องรีบเปิดนะ โอเคนะ”

พอฉันทปิดประตู ปลดโซ่ออก คานะก็เปิดประตูออกเต็มแรง

“อุยหนาว ตัวจะแข็งแล้ว”

“เดี๋ยวนะ ออย่าเดินเข้าไปเองสิ”

คานะตัวค่อนข้างเล็กจึงลอดใต้แขนฉันทึ้นออกไปขวางได้สบาย เธอเดินตรงไปที่ครัวแบบไร้ซึ่งความเกรงใจ ไม่ทันไรก็เปิดประตูกระจกหันห้องนอนแล้วเดินเข้าไป ฉันทิ้งตาม

“ทำไมไม่เปิดฮีตเตอร์ล่ะ ริโมทอยู่ไหน”

“กำลังประหยัดไฟนะ แค่นี้ไม่หนาวหรอก ห้องฉันทึ้นสามตึกมีฮีตขึ้น ความร้อนหนีไปไหนไม่ได้อยู่แล้ว”

“ถูกแท้ก็ไม่ได้ด้วยเหรห สูดยอด ฮ๊ะ เจอแล้วๆ”

คานะหยิบรีโมทบนตู้ลิ้นชักซึ่งใช้วางทีวี กดสวิตช์เปิดฮีตเตอร์เร่งอุณหภูมิให้สูงขึ้น

“นี่ เปิดจนอุณหภูมินั้นก็แยสิ”

“มันแยตรงไหนเหรห ค่าไฟไม่น่าจะถึงพันเยนด้วยซ้ำ ฉันทจ่ายเงินให้ก็ได้ มันหนาวจริงๆ นะ ตัวเย็นหมดแล้วเนี่ย ขอน้ำอะไรอุ่นๆ หน่อยสิ จะกาแฟหรือชาก็ได้”

คานะบ่นหนาวแต่มือก็ยังปลดกระดุมเสื้อโค้ต คิดจะอยู่ยาวเหรห ล้อเล่นน่า

หลังถอดโค้ต คานะเดินวนไปวนมา คงพยายามหาจุดที่โดนลมจากฮีตเตอร์

“ไอ้ย!”

คานะชักเท้าซ้ายขึ้น

“อูย อะไรเนี่ย จานเหรห”

คานะหยิบอะไรบางอย่างสีขาวขึ้นมา

เศษกระเบื้อง เศษถ้วยสตูว์ที่ใช้ทุบโทโมะยะ

“...เลือด?”

คานะมองเศษกระเบื้องในมือแล้วเอ่ยพิมพ์่า สีน้ำตาลแดงติดอยู่ตรงปลายเศษชิ้นส่วนสีขาว

อย่าบอกนะว่าเลือดโทโมยะ

“โอย ไข่จริงด้วย แง เท้าโดนบาด”

คานะยืนด้วยเท้าข้างขวา ยกฝ่าเท้าซ้ายขึ้นมาดูแล้วขมวดคิ้ว เลือดจากเท้าของคานะนั้นนั่นเอง

“โทษที ฉันทำจานแตกนะ กวาดไปแล้วแต่สงสัยจะไม่หมด”

“อันตรายจัง ยาใส่แผลอยู่ไหนเธอ”

คานะไม่แม้แต่จะมองกล่องปฐมพยาบาลซึ่งยังวางอยู่บนตู้ลิ้นชักแต่กลับไล่เปิดลิ้นชักแทน

“ไม่ต้อง กล่องปฐมพยาบาลอยู่บนตู้ต่างหาก ข้างๆ รีโมทที่เธอหยิบเมื่อกี้ไง!”

“อ้าวเธอ ไม่ทันมอง นั่นสินะอะ กล่องปฐมพยาบาลต้องวางไว้ข้างนอกสิถึงจะถูก”

ลืมเก็บต่างหาก นี่มันอะไรกัน อยู่ๆ สองคนนี้ก็มาหา ทำตัวเองเป็นแผลแล้วเปิดลิ้นชักขวามือตามใจชอบ อย่าบอกนะว่าคานะจะมายืมเงินเหมือนกัน

บ้านคานะอยู่ในย่านเด็นเอ็นโจฟุ³ ด้านในรั้วบ้านมีส่วนขนาดใหญ่ รวยถึงขนาดมีบ้านพักตากอากาศที่คารุอิซาวะ⁴ คานะทำงานอยู่ที่ร้าน

³ ย่านคนรวยในโตเกียว

⁴ เมืองรีสอร์ทตากอากาศที่คนญี่ปุ่นนิยมไปเที่ยว อยู่ในจังหวัดนางาโนะ

ขายอัญมณีของคุณตา น่าจะได้เป็นผู้จัดการร้านสาขากินซ่าหรือที่โหนดสักที่นั่นแหละ ตอนนี้นักานะก็ยิ่งใช้กระเป๋าแบรนด์เนม ใส่เสื้อโค้ตซึ่งน่าจะทำจากผ้าแคชเมียร์ ไม่น่าจะมาขอเงินฉันที่ทำงานพาร์ทไทม์ในโฮมเซ็นเตอร์ ไม่สิ ต่อให้คานะไม่รู้และคิดว่าฉันยังทำงานบริษัทเดิม หลังเรียนจบ คานะก็ไม่น่าขอเงินฉันอยู่ดี

“นี่ๆ มีถุงน้องที่ยังไม่ใช้มัย เดี่ยวฉันจ่ายตังค์ให้”

คานะถามพลางดูผลตรงเท้า คงไม่คิดจะไปซื้อที่ร้านสะดวกซื้อสินะ

คานะใส่ถุงน้องคูใหม่ ตีหมาที่ฉันขงให้อย่างเสียมิได้แล้วถอนหายใจเหมือนเริ่มสงบสติอารมณ์ได้บ้าง ส่วนเสื้อโค้ตเธอหยิบไม้แขวนมาใส่และเอาไปแขวนไว้กับตะขอตรงผนังเอง

“จะคุยเรื่องอะไรเทรห มันดีกแล้วนะ”

ถามจบ คานะก็ตอบอึมเสียงเซื่องซึม

“โทโมยะมาหารีเปล่า”

ฉันหลบตาอย่างลึมตัว หันไปเห็นต้นคริสต์มาสที่โทโมยะเอามาให้พอดี จิตใจสั่นไหวเมื่อเห็นใบไม้สีแดง เราจะปล่อยให้ความแตกไม่ได้ ชินคุยเรื่องจะยาว

“มารีเปล่า”

“ปะ เปล่า ไม่ได้มานี่”

“โทโมยะหายตัวไป ฉันตามหาอยู่”

คานะมองฉันอย่างมีนัยยะ

“อะไร ฉันตัดขาดกับโทโมยะมาตั้งห้าปีแล้วนะ ก็คานะเอง
นั่นแหละที่แย่งเขาไป”

“...นี่ผู้ใจเจ็บฉันหรือ”

เสียงคานะสั้นครี้อ ยังไม่เลิกกับคานะจริงๆ ด้วย อีตาโทโมยะ

“ปะ เปล่า! อ่า ยังไงดีละ ตอนนั้นฉันก็โกรธจริงๆ นั่นแหละ
แต่ตอนนี้ไม่แล้ว ดีแล้วละที่เลิกกันไป”

“จริงหรือ”

“จริงสิ โทโมยะเขาเจ้าชู้นี่นา ฉันหึงจนเหนื่อยแล้ว คานะละไม่เจอ
อะไรบ้างหรือ”

“เขาไม่ยอมบอกฉัน แต่มีแหละ...คิดว่านะ อิม นันสิ หรือเขาจะ
ไปหาก็ก”

“ใช่แน่ๆ ลองไปหาดูสิ”

ช่วยกลับๆ ไปสักทีเถอะ ฉันยิ้มให้คานะเพื่อไม่ให้ดูน่าสงสัย

“ฉันไม่รู้สิน่าว่าก็กเขาเป็นใคร บ้านอยู่ที่ไหน”

“...อ้อ”

“ถึงได้มาที่นี่ไง”

“นี่ ตรรกะเธอเพี้ยนนะ เมื่อกี้ฉันบอกแล้วไง ตั้งแต่เลิกกันฉัน
ก็ไม่ได้ติดต่อกับโทโมยะเลย เราไม่ได้เป็นอะไรกัน เธอเข้าใจผิดแล้ว”

สีแดงของต้นคริสต์มาสดูอบอุ่นผ่านทางตาราวกับจะติเตียน
คำโกหกของฉัน ต้นไม้ลดราคาที่ซื้อมาแค่เพื่อจะเอาใจฉัน รู้ใจเอาออก
ไปวางนอกระเบียงเสียทีดี ไม่น่าคิดเลยว่าน่าสงสาร กลัวอยู่ข้างนอก
แล้วจะหนาว

“เข้าใจผิดเธอ”

“ก็ใช่ล่ะสิ”

“ฉันไปตามหาโทโมยะหลายทีละนะ แต่ยังไม่เจอเลย”

“...เขาอาจกลับไปที่บ้านเขาแล้วก็ได้นะ”

“ยังไม่กลับหรอก บ้านเขาก็บ้านฉันนี่แหละ”

น้ำตาร่วงเฝะ ๆ ออกมาจากตาคนนะ

“เอ๊ะ พวกเธอแต่งงานกันแล้วเหรอ”

“ยัง โทโมยะแค่มาพักอยู่คอนโดฉัน ฉันคิดว่าควรแยกออกมา
อยู่เองเลยฝากแม่ให้คุนตากุแล เอ๊ะ หรือกลับกันนะ ต้องฝากคุณตา
ให้แม่ดูแลรีเปล่า เขาเป็นว่าฉันย้ายออกมาอยู่คนเดียวเมื่อปีที่แล้วนะ”

ไม่ได้ย้ายออกมาอยู่สองคนหรอกเธอ

แต่ถ้าถามเรื่องคงยาวเลยล้มเล็ก ฉันคงไม่สบอารมณ์ด้วยถ้าโดน
คิดว่าป่านนี้แล้วยังหึ่งอยู่

“หลังจากนั้นก็ยังมีเรื่องโน่นนี่ โทโมยะเลยย้ายมาอยู่ด้วยกัน คอนโด
ฉันมีคนเฝ้าประตู ถ้าโทโมยะกลับมาเขาน่าจะบอกแล้ว โทรศัพท์ก็
โทรไม่ติด อีกอย่าง ...เขาขนของออกไปด้วยนะ”

คานะขยับเข้ามาเกาะฉันไว้

ขนของเธอ ที่โทโมยะเอามามีแค่กระเป๋านาฬิกาใส่เอกสารเองนะ
ฉันนึกย้อนอย่างเย็นใจ

อาจจะผิดต่อคานะที่ร้องไห้อยู่ แต่ฉันเห็นใจเธอไม่ลงจริง ๆ แย่ง
ผู้ชายเพื่อน หายตัวไปไม่เคยติดต่อมา พอห้าปีผ่านไปก็ยิ่งมาสงสัยกัน
คิดว่าฉันเป็นตัวอะไร

“...ขอโทษนะ น้ำมูกเลอะ”

คานะสูดน้ำมูกแล้วถอยห่างจากฉัน ใจฉันอยากจะทำ แต่อีกใจก็อยากรีบๆ ไล่กลับเลยทำท่าพยับหน้าเหมือนไม่ใส่ใจ

“ไม่เป็นไรๆ ไม่รีบกลับหรอก รถไฟจะหมดแล้วนะ”

“ฮัตสึก็ยังไม่แต่งงานหรอก”

ฉันซักจะหมดความอดทน เสียงแข็งขึ้นมาจนตัวเองยังรู้สึกได้

“ก็เห็นชัดๆ ว่าอยู่คนเดียว ดูเหมือนมีผู้ชายอยู่ข้างมัยล่ะ”

สายตาเหลือบเห็นต้นคริสต์มาส ฉันเป็นอนหน้าหนี

“พ่อแม่ไม่พูดอะไรบ้างหรอก บ้านเธออยู่ไกลด้วยนี่”

“พูดสิ แถวบ้านฉันคนแต่งงานกันเร็วกว่าโตเกียว เพื่อนที่ยังอยู่ต่างจังหวัดแต่งงานกันเกือบหมดแล้ว”

ฉันเพิ่งโดนบ่นทางโทรศัพท์มา หนูคนนั้นคลอดลูกคนที่สองแล้ว หนูคนนั้นแต่งงานแล้ว หย่าแล้ว แล้วก็แต่งงานอีกรอบแล้ว แล้วดูลูกสิ ลูกพี่ลูกน้องที่อ่อนกว่าห้าปีก็เพิ่งจัดงานแต่งงานเพราะตั้งท้อง ฝ่ายชายเป็นลูกคนใหญ่คนโตในสหกรณ์ประมง พิธีแต่งงานครครว์เริ่มเข้าที่เข้าทางแล้วค่อยจัด ในงานเสิร์ฟอาหารท้องถิ่นแบบจัดเต็ม

ฉันไม่ได้เล่าเพราะกลัวเล่าแล้วจะยาว แต่คานะก็ทำท่าดีตาบอก ว่าใช่เลยๆ

“บ้านฉันเหมือนกัน บอกว่าอยู่โตเกียวไม่ได้แปลว่าต้องแต่งงานช้าลงสักหน่อย มันแล้วแต่ธรรมเนียมบ้านใครบ้านมันต่างหาก แม่ฉันบอกว่าแม่คลอดหนูตอนอายุสี่สิบห้า แวงแซงก์กองนะจ๊ะ⁵ แล้วมาสั่ง

⁵ vingt cinq ans ภาษาฝรั่งเศส แปลว่าอายุสี่สิบห้าปี

ฉันว่าห้ามเกินสามสิบเด็ดขาด ทีแม่เองยังแต่งแล้วหยาเลย”

“คุณตา” คือพ่อของแม่คานะ เปิดร้านขายอัญมณีจนประสบความสำเร็จภายในรุ่นเดียว ตอนนี้ออกโฆษณาทีวีด้วย พุดย่านามสกุลตัวเองที่เป็นชื่อร้านว่าชिरาคูระ ชिरาคูระ คุณแม่คานะหย่าตั้งแต่คานะยังไม่ขึ้นชั้นประถมและเห็นว่าตัวเองเหมาะจะทำธุรกิจมากกว่าจึงครองตัวเป็นโสดมาตลอด คานะถูกเลี้ยงดูตั้งไข่ในหิน เข้าเรียนโรงเรียนลูกคุณหนูแต่สอบเข้ามหาวิทยาลัยหญิงล้วนในเครือไม่ติด จึงมาเรียนคณะเศรษฐศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมดาแทนเพื่อสืบทอดกิจการที่บ้าน

คำว่าธรรมเนียมของบ้านอาจฟังดูยิ่งใหญ่ แต่บ้านคานะคงอยากให้คุณในครอบครัวดูแลกิจการให้มั่นคง บริหารธุรกิจให้แกร่งดังหินผา การแต่งงานก็เป็นไปเพื่อการนั้น

“ตอนแรก ทั้งคุณตาทั้งแม่ก็ชอบโทโมยะนะ”

คานะยิ้มเศร้าๆ

“โทโมยะถึงกับลาออกจากธนาคารเพื่อมาเรียนรู้กิจการที่บ้าน”

“เฮ้ะ ล่าออกหรือ”

เฉลอถามออกไปจนได้ทั้งที่อยากให้กลับเร็ว ๆ โทโมยะไม่เห็นพูดถึงเรื่องนี้เลย

“เขาช่วยออกไอเดียเยอะแยะแต่ไม่มีอันไหนเข้าท่าสักอัน คุณตาก็เริ่มจะอารมณ์เสีย สุดท้ายโทโมยะเลยไปเปิดร้านไอติม คงตั้งใจจะกู้หน้าตัวเอง”

“มาถึงก็ขายของกินเลยหรือ”

“ไม่ใช่ๆ ขอโทษนะ ฉันเล่าข้ามไป จริงๆ มันมีเรื่องก่อนหน้านั้น

แม่ฉันถือหุ้นเครื่องร้านอาหารอยู่แล้ว พอดีสนิทกับประธานบริษัทเลยได้
ข้อเสนอเปิดร้านใหม่มา อันแรกเป็นร้านแพนเค้ก อันที่สองเป็น
ร้านเครป เอ๊ะ หรือสลับกันนะ ร้านโดนัทนี่อันที่เท่าไรหว่า”

“พอแล้ว ช้ามๆ ไปเถอะ”

“อ้าวเหอ พวกเราผ่านอะไรมาเยอะมากๆ เลยนะ เล่าได้ทั้งคืน
เลย อิม เล่าเลยละกัน เมื่อกี้ฉันเล่าย่อๆ ไปแค่มี่เรื่องโน้นเรื่องนี้
แต่จริงๆ มันมีเรื่องในตอนนั้นฉันไม่รู้ด้วย”

“ไม่ต้องเล่าก็ได้ รถไฟจะหมดแล้วนะ กลับเถอะ”

“เดี๋ยวเรียกแท็กซี่เขาก็ได้ มาฟังต่อเถอะ ตอนแรกฉันคิดว่าพอ
เปิดร้านไอติมแล้วสถานการณ์อาจจะดีขึ้น แต่แล้วก็พบปัญหา พวกเรา
ไปรู้เข้าว่าโทโมยะไม่ได้ลาออกจากธนาคาร แต่โดนไล่ออกต่างหาก”

“หา”

“โดนจับได้ว่าเอาเงินลูกค้ามาใช้ เลยโดนไล่ออก”

“ยกยกยกทรัพย์นี่นะ”

“ถ้ายกยกทรัพย์จริงคงดูดีกว่านี้ แต่มันไม่ถึงขั้นนั้น เรื่องเลยจบ
โดยคุณกรณีไม่ได้แจ้งความ เขาแค่มีบุบมีบค่าธรรมเนียมกับค่าบริการนะ
แอบลักเล็กขโมยน้อย ปลอมใบเสร็จรับเงินบ้าง เอาของแจกไปขายบ้าง
แต่เอามารวมกันก็เป็นเงินโขอยู่”

โทโมยะทำอะไรของเขาเนี่ย เป็นบ้าเหอ

“เขาถูกไล่ออกจากหอของธนาคาร ไม่มีเงินไปเช่าบ้านเลยต้อง
มาอยู่กับฉันจริงๆ เรื่องมันเป็นแบบนี้แหละ เขาไปกู้เงินมาด้วยเพราะ
ต้องขอใช้เงินที่บุบมีบมา กู้จากแหล่งไม่น่าไว้ใจเท่าไร ทั้งที่มาปรึกษา

ความสัมพันธ์บิดเบี้ยวเป็นต้นเหตุแห่งความดำมืดในจิตใจของมนุษย์
ปลายทางแห่งความมืดมิดนั้นคืออะไร
ติดตามกันได้ใน...หน้าสุดท้าย
ของเรื่องสั้นทั้ง 5 เรื่อง

เมื่อกลายเป็นกระดูก

แค่ทำตัวให้ไม่น่าสงสัย
จนผ่านงานเผาศพนี้ไปได้
หลักฐานที่เขาฝากรรรยา
ก็จะกลายเป็นเจ้าถ่าน...

ควมคุมไม่ได้

มาจิดีพบกับชิโรตะ
หญิงสาวผู้บอกให้เธอ
หย่ากับสามีเร็วๆ
แต่ในขณะที่ความสัมพันธ์
กำลังสั้นคลอน
สามีของเธอก็หายตัวไป....

ให้พระเจ้าแก้แค้น

เมื่อลูกชายถูกรถชนเสียชีวิต
แต่ผู้ที่ออกมามอบตัว
น่าจะเป็นเพียงแค่แพะรับบาป
คาโสะจึงวางแผนแก้แค้น
คนร้ายตัวจริง...

สาวสะดากใจ

แฟนเก่าที่เลิกกันไปแล้วห้าปีของฮัตสึกิ
บุกมาหาถึงห้องด้วยเจตนาบางอย่าง
เพราะสิ่งที่เขาปกปิดอยู่
ทำให้เธอรู้สึกเหมือน
ถูกหลอกใช้อีกครั้ง
จึงคว้าถ้วยเกลือมือขึ้นมา....

สังเวทแคสติกคอบ

เรียวกุ เด็กในแก๊งค์มดต้น
ได้ช่วยชายชรา
ที่รู้จักกันโดยบังเอิญ
จากการถูกหลอกต้ม
แต่นั้นกลับกลายเป็น
จุดเริ่มต้นแห่งหายนะ
ของเขา...

